

Arrest

nr. 287 746 van 18 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X en X, op 5 januari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die verzoekers hadden ingediend op 3 juni 2021, onontvankelijk verklaard. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2021 te Antwerpen werd ingediend door :

L.K. [...]

O.E.H. [...]

HH.E.H. [...]

+ minderjarige kind F.E.H., geboren [...]2007

allen van nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen hier in België ligt nu zij sinds 2016 onafgebroken in het Rijk zijn gevestigd, hun leven alhier hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven en hier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand hebben gebracht. MevrK. verklaart ook dat zij ten laste was en is van haar in België gevestigde zus met Franse nationaliteit, F.K. [...] met wie zij een gezin vormen. Betrokkenen leggen ook 6 getuigenverklaringen voor van derde personen. Betrokkenen verwijzen in dit verband naar artikel 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkenen echter geen breuk met de sociale en familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun zus/tante F.K. of hun sociale contacten, dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 EVRM geboden bescherming. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat de aanvragen gezinshereniging met Mevr. F.K. , op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, die betrokkenen indienden op 14.04.2021, op 17.08.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden afgesloten met een bijlage 20.

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat niet afdoende werd bewezen dat alle betrokkenen, zoals zij beweren, sedert 2016 op ononderbroken wijze in België zijn gevestigd. Op naam van moeder L.K. werden in dit kader de volgende officiële stukken voorgelegd: betalingen aan Electrabel dd. 06.06.2019, 10.12.2019, 08.08.2019, 18.02.2020, 19.03.2020, 14.04.2020; een huurovereenkomst dd. 01.12.2021; een inschrijving bij Atlas in oktober 2021; facturen van De Lijn dd. 19.02.2020, 08.05.2020 en 03.12.2020; een abonnement van De Lijn voor de periode 07.12.2017 – 06.01.2018 voorgelegd. Op naam van E.H.O. werd een attest Maatschappelijke Oriëntatie voor 2020-2021 en een inschrijving in het volwassenonderwijs voor september – oktober 2021 voorgelegd. Op naam van E.H.H. werden school- en stage attesten van het BSO voor de schooljaren 2019 tot 2022 voorgelegd. Op naam van E.H.F. werden schoolattesten voor de periode 2019 – 2022 voorgelegd. Verder werden ook twee kassatickets voor geldstortingen bij BPost dd. 13.10.2021 en 09.10.2021, waar geen naam op wordt vermeld, voorgelegd. Het enige stuk dat verwijst naar 2016 is een handgeschreven verklaring van Dokters van de Wereld waarin wordt verklaard dat Mevr. K. op 26.09.2016 voor het eerst op consultatie kwam bij hen. De paspoorten van O., H. en F. werden op respectievelijk 16.02.2017, 03.10.2017 en 07.09.2017 in Marokko afgegeven. Bij gebrek aan voorgelegde visa of in- of uitreisstempels kan ook niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer zij in Schengen, en bij uitbreiding België zijn binnen gereisd. Het is niet onredelijk om te stellen dat men van personen die beweren sinds 2016 onafgebroken in België te verblijven, kan verwachten dat zij meerdere bewijsstukken kunnen voorleggen.

Betrokkenen beweren dat het onmogelijk is hun verzoek tot machtiging in te dienen in het land van herkomst of in een land waar hun verblijf is toegestaan, daar zij in België leven en absoluut geen bindingen meer hebben met hun land van herkomst, of een ander land waar hun verblijf is toegestaan. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land

van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Hun verblijf in België van slechts enkele jaren (sedert wanneer zij in België verblijven is, zoals hoger vermeld, niet duidelijk), kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst, waar zij allen geboren zijn. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkenen geen binding of relatie meer zouden hebben in hun land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaren nog dat zij, doordat Mevr. K. sedert 11 jaar gescheiden is van de vader van haar kinderen, die niets meer van zich heeft laten horen en haar ouders reeds zijn overleden, in hun land van herkomst op niemand beroep kan doen voor het verlenen van opvang of ondersteuning. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Betrokkenes bewering als zou het voor hen in de praktijk onmogelijk of onbestaande zijn om beroep te kunnen op het IOM, wordt niet gestaafd door enig concreet begin van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het kinderrechtenverdrag, met name op de artikels 3, 9, artikel 10 en 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontszegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van het minderjarig kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Wat betreft het aangehaalde artikels 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag (scheiding kind en ouders en recht op gezinshereniging) dient bovendien opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat F. niet van haar moeder gescheiden wordt.

Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontszegd wordt bij een terugkeer. Het feit dat H. en F. sedert 2019 in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontszegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun moeder, Mevr. K. , bewust de keuze heeft gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst.

Wat betreft F. , wordt op basis van de voorgelegde stukken vastgesteld dat zij 2019 – 2020 een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers volgde en de twee volgende schooljaren de richting BSO Organisatie en Logistiek volgde. Het feit dat F. hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen beweren dat het in het hoger belang is van F. dat haar schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van F. en H. plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van het minderjarig kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijs

dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien F. moeder haar wettelijk vertegenwoordiger is, is het in het belang van F. dat zij de administratieve situatie van haar moeder volgt.

Wat de scholing van de nu meerderjarige E.H.H. en E.H.O. betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer school- en/of leerplichtig zijn. Indien H., zoals wordt aangehaald, een bacheloropleiding wil volgen aan de Katholieke Hogeschool VIVES - Campus Brugge, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België. Betrokkene beweren dat een terugkeer naar Marokko zou ertoe leiden dat H. wordt gescheiden van zijn moeder en twee zussen waarmee hij op het grondgebied samenleeft en die permanent gevestigd zijn op het grondgebied. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen eveneens voor zijn moeder en zussen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkenes bewering dat de kinderen het Arabisch geschrift niet kennen, waardoor zij niet in staat zijn het Marokkaans onderwijssysteem te volgen bij een eventuele terugkeer zonder kennis van het schrift van dat land, lijkt erg onwaarschijnlijk daar zij, gezien hun leeftijd, reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Betrokkenen hebben allen de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat de kinderen tot op zekere hoogte zijn van de Marokkaanse taal en cultuur, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf in België slechts voorlopig was.

Het feit dat Mevr. K. werkbereid is, over een werkbelofte beschikt en over kwalificaties en competenties beschikt die aangepast zijn aan de vraag van de arbeidsmarkt, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst, daar betrokkene nooit over de officiële toestemming heeft beschikt om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Wat betreft betrokkens verwijzing naar de artikels 6 en 7 van het ECOSOC verdrag dient te worden vastgesteld dat de toepassing van internationale verdragen zoals het internationale verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, betrokkenen niet vrijstelt van het naleven van de dwingende bepalingen van de Vreemdelingenwet m.b.t. de toegang het verblijf en de vestiging in het Rijk.

Verder beweren betrokkenen dat een terugkeer naar Marokko niet mogelijk is wegens de aanhoudende coronapandemie. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat tijdens hun reis de nodige hygiënemaatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, noch dat zij de hygiënemaatregelen niet zouden kunnen toepassen in hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen tijdens hun verblijf de opebare orde niet hebben geschaad, noch gezorgd hebben voor enige overlast, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Wat het blanco strafblad van Mevr. K. in Marokko betreft, dit is lovenswaardig doch betrokkene toont wederom niet aan waarom dit haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren.

De overige aangehaalde elementen (dat O.E.H. een attest Maatschappelijke Oriëntatie heeft behaald; dat Mevr. K. ingeschreven was bij Atlas; dat Mevr. K. noch kosten, noch moeite heeft gespaard om zowel via officiële kanalen als door zelfstudie Nederlands aan te leren; dat betrokkenen tal van contacten en relaties hebben opgebouwd met Belgen en allochtonen met legaal verblijf; dat betrokkenen van geen enkele instantie of persoon afhankelijk wensen te zijn en een attest van het OCMW voorleggen waarin wordt verklaard dat zij geen uitkeringen hebben genoten; dat Mevr. K. in haar omgeving gekend is als een sympathieke persoon; dat betrokkenen zich de Belgische normen en waarden eigen hebben gemaakt; dat de moedertaal van F.E.H. Vlaams is; dat betrokkenen omschreven worden als goedgehartige en vriendelijke personen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt eerste verzoekster bevolen om het grondgebied van België en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de

documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, te verlaten samen met haar minderjarige dochter, binnen 30 dagen na de kennisgeving. De motieven van dit bevel luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

De gezondheidstoestand : Er is geen sprake van medische problemen.

Het gezins- en familieleven :

Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België wonende zus. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende zus te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze zus in Marokko.

Het hoger belang van het kind :

Het feit dat betrokkens minderjarige dochter sedert 2019 in België naar school gaat staat een terugkeer naar Marokko van betrokkene en haar dochter niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Betrokkens dochter heeft de mogelijkheid haar studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Er wordt niet aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst een verstorend effect zou hebben op het kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf in België van betrokkene dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet is stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet van haar moeder te worden gescheiden. Dit impliceert dat wanneer betrokkene in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dient te verlaten, zij zich hierbij dient te laten vergezellen door haar minderjarig kind teneinde de belangen van dit kind en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes meerderjarige zoon en dochter verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

“- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel;

- Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in combinatie van artikel 8 van het EVRM m.b.t. de proportionaliteitstoets.

- - Schending van het redelijkheidsbeginsel.

II.2.1 Wat de weigeringsbeslissing betreft:

- Theoretische beschouwing

6.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

- Concrete toepassing

7.-

Verzoekers benadrukken dat de weigeringsbeslissing ten onrechte stelt dat de elementen die verzoekers hebben aangehaald geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen.

Nochtans zijn de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben voorgelegd wel degelijk buitengewone omstandigheden die met zich meebrengen dat zij er zich op kunnen beroepen en in de gegeven omstandigheden hun aanvraag in België kunnen indienen.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en het belang van het kind anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

Vooreerst stelt verwerende partij ten onrechte in de weigeringsbeslissing het volgende:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

In casu zijn verzoekers vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf, de volledige integratie in het Rijk, het feit dat de kinderen op een Nederlandse school zitten, de sociale bindingen in het Rijk, de ruime vrienden- en kennissenkring geen buitengewone omstandigheden zijn in hoofde van verzoekers.

8.-

Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen, quod non, en stelt in de bestreden beslissing het volgende:

(...)

Dat verwerende partij onterecht stelt dat het feit dat minderjarige verzoekster hier naar school gaat niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Dat bij lezing van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing minderjarige verzoekster niet kan afleiden waarom het gegeven waarom het naar school gaan in België ... geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden kan uitmaken, nu het niet haar keuze is en was geweest om in België te verblijven....

Dat verwerende partij eveneens oordeelt dat eerste verzoekster K. niet heeft aangetoond dat het belang van het minderjarig kind geschaad zal worden bij een terugkeer. Dat eerste verzoekster K. wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat het hoger belang van haar kind geschaad zal worden door een “tijdelijke terugkeer” naar Marokko.

Het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet, nu de Raad zal vaststellen in deze uitzonderlijke zaak dat de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden door de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld.

Doch dit neemt niet weg dat verwerende partij hierbij niet op kennelijk onredelijke wijze mag te werk gaan, en niet mag nalaten in concreto te onderzoeken of een voortzetting van het onderwijs van het minderjarige kind de facto mogelijk is in haar land van oorsprong indien het kind gedurende een groot deel van haar leven enkel het Belgisch onderwijs heeft gekend. Verwerende partij heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van een minderjarig schoolplichtig kind een beletsel kan vormen voor verzoekers om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Meer nog, verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het feit dat minderjarige verzoekster onbepaalde tijd niet meer naar school kan gaan als zij een verblijfsmachtiging moet indienen in het herkomstland. Dat het kind van eerste verzoekster haar studies hierdoor in het gedrang komt en zij bijgevolg een achterstand zal creëren.

Het feit dat minderjarige verzoekster tijdelijke verwijderd zal worden indien zij de aanvraag zou indienen in het land van herkomst, biedt nog steeds geen garantie voor het verderzetten van de studies in de Vlaamse onderwijsinstelling. Niet alleen kan een aanvraag in het land van herkomst ettelijke maanden/jaren in beslag nemen, maar ook heeft minderjarige verzoekster geen garantie dat zij ooit zou terugkeren naar België. Op die manier gaan alle jaren van studies gewoonweg teloor.. Verwerende partij heeft dit op geen enkel ogenblik onderzocht.

Dat verwerende partij dan ook manifest in gebreke is gebleven om rekening te houden met de verregaande gevolgen van een “tijdelijke verwijdering”, nu de kans reëel is dat de studies van minderjarige verzoekster niet meer kan worden verdergezet...

Bovendien heeft verwerende partij niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van een schoolplichtige kind een beletsel kan vormen voor verzoekers om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verweerder had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

Samenvattend werd op 16 december 2022 door Uw Raad in arrestnummer 282 079 gekend onder het rolnummer 279 145 op pagina 8 in een gelijkaardig geval het volgende geoordeeld:

“De Raad kan samen met de verzoekende partijen slechts vaststellen dat de verwerende partij bij de beoordeling of de scholing van de kinderen van de verzoekende partijen kan aangenomen worden als een buitengewone omstandigheid in gebreke is gebleven om rekening te houden met de aangevoerde omstandigheid dat een tijdelijke verwijdering voor gevolg heeft dat de studies niet meer kunnen worden verdergezet. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het door de eerste verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde element dat de kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren.

De eerste bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden en is niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand gekomen.

Het betoog in de nota met opmerkingen dat uit de lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat; met het feit dat de kinderen in België school lopen rekening heeft gehouden en dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat het bestuur beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. De Raad wijst er in dit verband opnieuw op dat de eerste verzoekende partij in haar aanvraag niet enkel wees op het schoollopen in België doch ook heeft aangevoerd dat wanneer zij de machtiging tot verblijf zouden aanvragen in het land van herkomst dit zou betekenen dat A. en Y. voor een onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren en dat dit dan ook een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.”

De kinderen van eerste verzoekster hebben aangetoond en bewezen dat zij bij een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan, dat dit dan ook het gevolg heeft dat hun studies in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zullen creëren.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen. Dat de bestreden beslissing verder nalaat om maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen dat zij bij een eventuele terugkeer een schoolachterstand zou creëren niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden

Verwerende partij tracht verder met een standaardmotivering te motiveren dat minderjarige verzoekster geen gespecialiseerd onderwijs of geen gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben en dat het kind voor haar studies tijdelijk zou kunnen aansluiten bij het onderwijs in een Marokkaanse school in afwachting van de procedure.

Dat het helemaal niet in het belang is van het kind om terug naar het land van herkomst te gaan. Alhoewel deze verantwoording in de regel afdoende is, zeker in situaties waar de aanvrager zich niet kan buigen op een lang verblijf in het Rijk, spelen in casu uitzonderlijke omstandigheden.

Dat verzoekers F. en H. tijdens hun minderjarigheid in het Rijk zijn binnengekomen en de laatste levensjaren veel zwaarder doorwegen dan hun leven in het van land herkomst.

Dat verzoeker H. niet begrijpt dat het gegeven dat hij zijn schoolcarrière die reeds gevat werd tijdens zijn minderjarigheid en thans wil afwerken geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Dat verzoekster F. , dewelke schoolplichtig is, lang op een onzekere uitkomst van de aanvraag dient te wachten als zij dient terug te keren naar het land van herkomst. Bijgevolg gaat verwerende partij kort door

de bocht door te stellen dat het minderjarig kind scholing kan verkrijgen in Marokko, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Het is onredelijk om te stellen van verwerende partij dat het kind door het loutere feit dat zij de Marokkaanse nationaliteit heeft, die taal ook beheerst om in een onderwijssysteem te kunnen aansluiten in Marokko.

Verzoekers merken terecht op dat het algemeen gekend is dat het Arabisch geschrift een volkomen ander geschrift is dan het Nederlands. Het is algemeen gekend dat enig vergelijk tussen beide geschriften niet bestaand is.

Dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State het volgende blijkt:

“Het kan niet in om het even welke situatie worden volstaan met het motief dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, om dit element niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 8 februari 2002, nr. 103.410 en RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791).”

Dit wordt overigens bevestigd door een gelijkaardig arrest van Uw Raad (zie RvV nr. 181 193).

Dat minderjarige verzoekster een deel van het lager onderwijs als het middelbaar onderwijs in België heeft afgelegd.

Dat uit de vaste rechtspraak van Uw Raad het volgende blijkt (RvV 10 september 2021, nr. 260.518):

“het feit dat scholing in Kosovo kan verkregen worden of dat de kinderen tot op zekere hoogte de moedertaal en Kosovaarse cultuur mogelijks werden bijgebracht, weinig relevant is voor M.E. die reeds zijn gehele lagere school en middelbaar tot in het vijfde jaar in België heeft afgelegd.”

Bijgevolg stellen verzoekers vast dat met het belang van het minderjarig kind onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing nu verwerende partij op geen enkel ogenblik hiermee rekening heeft gehouden.

9.-

Verder stelt verwerende partij dat de scholing van de meerderjarige verzoekers H. en O. geen buitengewone omstandigheid zijn daar zij niet langer school- en/of leerplichtig zijn gelet op de meerderjarigheid.

Dat verwerende partij op geen enkele manier motiveert waarom deze omstandigheid geen aanvaardbare buitengewone omstandigheid uitmaakt buiten het feit dat deze verzoekers via de geijkte weg, o.a. een studentenvisum aan te vragen om hier alsnog hun studies verder te volstrekken.

Dat verwerende partij verder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoeker H. een studentenvisum dient aan te vragen. wat uiteraard geen garantie is dat deze zal worden toegekend. Hieruit blijkt dat verwerende partij geen enkele belangenafweging heeft gedaan of deze ‘tijdelijke terugkeer’ een impact zal hebben op zijn studies.

Verwerende partij schendt het proportionaliteitsbeginsel omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt met de andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Dat aan alle voorwaarden is voldaan zodat het onontvankelijk verklaren van het regularisatieverzoek omwille van dat verzoekers niet zou hebben aangetoond dat er in zijne hoofde buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, niet proportioneel is met wat de vreemdelingenwetgeving beoogd. Door geen rekening te houden met deze feiten, schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Dat dit middel derhalve gegrond is.

10.-

Verder stelt verwerende partij het volgende:

“Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Het feit dat H. en F. sedert 2019 in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun moeder, Mevr. K., bewust de keuze heeft gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst.”

Volledig ten onrechte wordt door verwerende partij gesteld dat de schending van artikel 28 (recht op onderwijs) niet ontzegd kan worden wanneer verzoekers zouden terugkeren naar het land van herkomst.

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht waar zij stelt dat betrokkenen gebruik kunnen maken van de schoolvakantie om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst...!

Klaarblijkelijk realiseert verwerende partij zich niet dat een terugkeer naar het land van herkomst manifeste gevolgen heeft voor het studieverloop van de kinderen... Van een normaal en voorzichtige overheidsoverheidsorgaan kan minstens verwacht worden dat zij zich kan realiseren dat wanneer de kinderen terugkeren naar het land van herkomst, om aldaar een aanvraag in te dienen, de voortzetting van het onderwijs compleet in het gedrang komt te staan, zelfs tijdens de schoolvakanties.

Het feit dat verzoekers tijdelijke verwijderd zullen worden indien zij de aanvraag zouden indienen in het land van herkomst, biedt nog steeds geen garantie voor het verderzetten van de studies in de Vlaamse onderwijsinstellingen. Niet alleen kan een aanvraag in het land van herkomst ettelijke maanden/jaren in beslag nemen, maar ook hebben verzoekers geen garantie dat zij ooit zouden terugkeren naar België.. Op die manier gaan alle jaren van studies gewoonweg teloor...

Dat verwerende partij dan ook manifest in gebreke is gebleven om rekening te houden met de verregaande gevolgen van een ‘tijdelijke verwijdering’, zelfs tijdens de schoolvakanties, nu de kans reëel is dat de studies van verzoekers niet meer kunnen worden verdergezet...

Bovendien heeft verwerende partij niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van schoolplichtige kinderen een beletsel kan vormen voor verzoekers om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Minderjarige verzoekster was ongeveer negen jaar bij haar aankomst in België. Zij zat in het middelbaar onderwijs op het ogenblik van de bestreden beslissing. Dit houdt bijgevolg in dat zij de lagere school en een deel van de middelbare school in België heeft doorlopen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het kind zowel het lager als het middelbaar onderwijs in een Nederlandse taal hebben afgelegd.

Verweerder had althans op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

11.-

Verder stelt verwerende partij dat mevrouw K. , bewust de keuze heeft gemaakt het illegaal verblijf verder te zetten. Blijkbaar vergeet verwerende partij dat het artikel 9bis Vw. net in het leven geroepen werd voor onder andere diegene die verschillende jaren in de illegaliteit hebben verbleven en hun verblijf net op basis van het voormeld artikel wensen te regulariseren...

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vw. om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het illegaal verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

Door dergelijke motieven, waarbij een vreemdeling op niet legale wijze op het grondgebied zou verblijven, als uitgangspunt te nemen, miskent verwerende partij de beginselen van een algemeen behoorlijk bestuur. Dit is allesbehalve op redelijke wijze gesteund nu de elementen die wijzen op langdurig verblijf,

integratie, de lokale verankering, onderwijs van de kinderen, worden verworpen omdat verzoekers zich aldus zouden hebben genesteld in illegaal verblijf...

In casu hebben verzoekers op een afdoende manier bewezen dat een aanvraag in het land van herkomst, met inbegrip van alle omstandigheden, een buitengewone inspanning zou vereisen, minstens bijzonder moeilijk is voor verzoekers om zich terug te begeven naar hun herkomstland.

Blijkens de motivering van de bestreden beslissing stellen verzoekers vast dat verwerende partij niet in concreto naging of het illegaal verblijf van verzoekers in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat eerste verzoekster, mevrouw K. , bewust de keuze heeft gemaakt het illegaal verblijf verder te zetten.

In casu gaat verwerende partij kort door de bocht door te stellen dat eerste verzoekster zelf bewust de keuze heeft gemaakt om het illegaal verblijf verder te zetten.

Dat verwerende partij in deze motivering helemaal geen rekening houdt met het gegeven dat eerste verzoekster enkel en alleen naar België is gekomen om zich te vervoegen met haar zus, dewelke haar en haar kinderen ten laste neemt nu zij niemand meer hebben in het land van herkomst.

Dat een dergelijk standpunt niet in overeenstemming is met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling.

Daarnaast blijkt uit de loutere stelling dat eerste verzoekster bewust de keuze zou hebben gemaakt voor het illegale verblijf nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of verzoekers door toedoen van het langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Dat verwerende partij blijkbaar vergeet dat eerste verzoekster moeder is van schoolgaande kinderen en bij een eventuele terugkeer de kinderen voor onbepaalde tijd niet meer naar school kunnen gaan.

Deze overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verwerende partij bij het onderzoek van verzoekers argumentatie omtrent het onafgebroken verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

12.-

Verwerende partij heeft eveneens het volgende gesteld:

“Betrokkenen beweren dat het onmogelijk is hun verzoek tot machtiging in te dienen in het land van herkomst of in een land waar hun verblijf is toegestaan, daar zij in België leven en absoluut geen bindingen meer hebben met hun land van herkomst, of een ander land waar hun verblijf is toegestaan. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Hun verblijf in België van slechts enkele jaren (sedert wanneer zij in België verblijven is, zoals hoger vermeld, niet duidelijk), kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst, waar zij allen geboren zijn. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkenen geen binding of relatie meer zouden hebben in hun land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers wensen tevens op te merken dat verwerende partij zich steunt op hypothesen en veronderstellingen daar waar zij stelt dat het onwaarschijnlijk zou lijken dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst...

Dergelijke motieven zijn foutief en kunnen de beslissing geenszins dragen. Het feit dat verwerende partij zich steunt op hypothesen, maakt op zich reeds een schending uit van de motiveringsplicht in haar hoofde.

Minstens kon zij tijdens het onderzoek de vraag stellen aan verzoekers of zij al dan niet familie, dan wel vrienden hebben in Marokko alwaar zij terecht zouden kunnen.. Dit heeft verwerende partij echter in casu niet gedaan...

Verder verwijst verwerende partij in haar bestreden beslissing dat het langdurig verblijf van verzoekers geenszins kan vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Verwerende partij gaat hiermee echter zeer kort door de bocht.

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing alleszins niet betwist dat eerste verzoekster jaren onafgebroken in België heeft verbleven, vergeet zij en beseft zij aldus niet dat deze jaren, zwaarder doorwegen, en voornamelijk in hoofde van haar minderjarig kind, in verhouding met het verblijf van verzoekers in het land van herkomst.

Te meer, het netwerk en de sociale banden van verzoekers zich in het Rijk bevinden en geenszins in het land van herkomst. Er kan van verzoekers niet worden verwacht dat zij alsnog banden/contacten/netwerk hebben in het land van herkomst nu zij hun leven alhier hebben gebouwd en de kinderen alhier school lopen.

Zeker het minderjarige kind heeft absoluut geen banden meer met het land van herkomst en heeft enkel sociale banden in het Rijk. Dergelijke stelling van verwerende partij is dan ook niet ernstig. Enige proportionaliteitstoets is niet te vinden in de motieven van verwerende partij. Minstens diende verwerende partij een belangenafweging in die zin te doen, hetgeen in casu niet is gebeurd, waardoor de beslissing bijgevolg gebrekkig werd gemotiveerd.

Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

12.-

Verzoekers dienden een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen, alsook op basis van de duurzame lokale verankering en schoolgaande kinderen.

Verwerende partij houdt helemaal geen rekening met het feit dat verzoekers minstens 5 jaar in België verblijven en dat zij volledig geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Verwerende partij hebben hun beslissing niet afdoende gemotiveerd nu zij de regularisatieaanvraag van verzoekers onontvankelijk hebben verklaard op grond van de stelling dat er namens verzoekers geen buitengewone omstandigheden (langdurig verblijf/binding /sociaal netwerk...) kunnen aanvaard worden, hoewel verzoekers wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangetoond.

Het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet. De door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden werden dan ook door de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze beoordeeld.

Bijgevolg stellen verzoekers ook vast dat met het belang van het minderjarige kind onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

Dat verwerende partij heeft nagelaten enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden beschouwd te kunnen worden

Nergens in de Vreemdelingenwet staat gedefinieerd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Dat verwerende partij niet aannemelijk maakt waarom er met de door verzoekers voorgelegde elementen geen rekening kan worden gehouden.

Dat dit middel derhalve gegrond is.

13.-

Daarnaast stelt verwerende partij stelt het volgende:

“Het feit dat Mevr. K. werkbereid is, over een werkbelofte beschikt en over kwalificaties en competenties beschikt die aangepast zijn aan de vraag van de arbeidsmarkt, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst, daar betrokkene nooit over de officiële toestemming heeft beschikt om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Verwerende partij betwist niet dat mevrouw K. onmiddellijk aan de slag kan op de arbeidsmarkt, doch houdt helemaal geen rekening met het feit dat zij nooit ten laste zal vallen van het Belgisch sociale bijstand en een meerwaarde zal betekenen voor onze samenleving.

Geen rekening houden met dit element en stellen dat zij terug naar het land van herkomst dient te gaan om de nodige vergunning aan te vragen is kennelijk onredelijk.

Dat verwerende partij de werkbelofte die verzoeker heeft bekomen niet kan aanvaarden als een buitengewone omstandigheid.

Wat er ook van zij, de voormelde motivering kan de bestreden beslissing niet dragen en is volgens verzoekster juridisch gezien niet mogelijk.

Dat de weigeringsbeslissing op een onredelijke manier is genomen en derhalve vernietigd dient te worden.”

2.1.2. Het tweede middel is ook gericht tegen de eerste bestreden beslissing en wordt als volgt uiteengezet:

“- Schending van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

“- Schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag

- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

14.-

Daarnaast stelt verwerende partij onterecht het volgende:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen hier in België ligt nu zij sinds 2016 onafgebroken in het Rijk zijn gevestigd, hun leven alhier hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven en hier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand hebben gebracht. Mevr. K. verklaart ook dat zij ten laste was en is van haar in België gevestigde zus met Franse nationaliteit, F. K. (RR xxxx), met wie zij een gezin vormen. Betrokkenen leggen ook 6 getuigenverklaringen voor van derde personen. Betrokkenen verwijzen in dit verband naar artikel 8 EVRM. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent voor betrokkenen echter geen breuk met de sociale en familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien worden er geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun zus/tante F. K. of hun sociale contacten, dat dienstig kan verwezen worden naar de door art.-8 EVRM geboden bescherming. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat de aanvragen gezinshereniging met Mevr. F. K., op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, die betrokkenen indienden op 14.04.2021, op 17.08.2021 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen werden afgesloten met een bijlage 20.”

Verwerende partij is onterecht de mening toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied impliceert. Aldus zal de aanvraag volgens verwerende partij “een korte tijd” duren, doch is zij zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag zal nemen vooraleer verzoekers een antwoord zullen ontvangen. Het is onmogelijk voor verzoekers om, gelet op hun financiële situatie, gedurende die tijd in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zouden zij beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Dat verzoekers opgebouwde contacten in het Rijk een zodanige intensiteit hebben dat de verbreking een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Dat verzoekers wel degelijk een afhankelijkheidsverhouding hebben met mevrouw F.K., waardoor dienstig kan verwezen worden naar de door art.-8 EVRM geboden bescherming.. Door te verwijzen naar de bijlage 20 schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel nu zij geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht waarom de aanvraag tot gezinshereniging met een bijlage 20 werd afgesloten.

Echter, wanneer er sprake is van een langdurig verblijf, zoals in casu het geval is, dient er een grondig onderzoek geschieden naar het privéleven (EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitsersland).

Het privéleven is een geheel van persoonlijke sociale, economische relaties die opgebouwd zijn in een land (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland).

De Raad van State oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 E.V.R.M. (zie R.V.S. 28/01/2002 n° 102.960 en 4/3/2002, n° 104.280).

Dat een beperking van het grondrecht enkel kan gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8 § 2 E.V.R.M.

Dat de door de verwerende partij belangenweging niet afdoende is gemotiveerd en bovendien niet draagkrachtig is nu dergelijke motieven de principes en de bescherming van artikel 8 van het EVRM volledig wordt uitgehold zodat in casu een dergelijke motivering artikel 8 van het EVRM niet meer kan worden toegepast.

Dergelijke motivering berusten volgens verzoekers op hypothetische veronderstellingen. De werkelijkheid doet zich anders voor.

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Dat verwerende partij artikel 8 EVRM schendt als verzoekers voor een korte periode terug naar het land van herkomst dienen te gaan om een visum aan te vragen bij de diplomatieke of consulaire post.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

15.-

Daarnaast stelt verwerende partij het volgende: "Betrokkenen beroepen zich verder op het kinderrechtenverdrag, met name op de artikels 3, 9, artikel 10 en 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013)."

In de veronderstelling dat het kind naar het land van herkomst gerepatriëerd wordt, maakt dit wel degelijk een manifeste inbreuk uit van het artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag dewelke het belang van het kind waarborgt.

Dat de referentiepersoon een Unieburger is, waardoor het niet valt uit te sluiten dat artikel 3 Kinderrechtenverdrag directe werking kan hebben wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

Het is uiteraard in het belang van het kind dat zij wettig kan verblijven in België. Bovendien is het ook zijn keuze/beslissing niet geweest om niet legaal in het Rijk te leven.

De omstandigheden waarin zij zich thans bevindt, heeft zich buiten haar wil voorgedaan.

Dat de weigeringsbeslissing in strijd is met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, alsook een schending impliceert van de motiveringsplicht en dient vernietigd te worden.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.

16.-

Verder blijkt uit de tal van voorliggende stukken dat verzoekers te nauw verbonden zijn met hun gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op hun privéleven. Zij zijn te sterk geïntegreerd in onze samenleving. Zij delen de Belgische normen en waarden.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden.

De bestreden beslissing is inderdaad onmenselijk voor verzoekers en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekers.

Op geen enkel ogenblik is er door verwerende partij een fair-balance toets gebeurd. Verweerster toont niet aan dat zij de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Uit de vaste rechtspraak blijkt immers het volgende:

“De staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken. (RVV 19 mei 2016 nr.167.798, verwijzend naar EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84)

In casu heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een afweging gemaakt tussen enerzijds hun langdurig verblijf, de sociale en economische belangen in het Rijk en de door hun opgebouwde leven en anderzijds hun jaren aanwezigheid in het Rijk. M.a.w. bij een eventuele terugkeer (hoe tijdelijk dat ook moge zijn), dienen verzoekers terug van nul te beginnen.

Verwerende partij gaat dan ook zeer kort door de bocht door te stellen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post enkel tot gevolg heeft dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten. De tijdelijke terugkeer zal voor verzoekers enorm nadelige effecten met zich meebrengen voor hun privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekers die op dit moment een privéleven hebben in het Rijk, moeten bij een tijdelijke terugkeer al hun belangen in België opzeggen. Vermits de tijdelijke terugkeer van onbepaalde duur kan zijn.

Dat verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van deze tijdelijkheid, waardoor de weigeringsbeslissing niet afdoende is gemotiveerd. Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft voor verzoekers en hun naasten in het Rijk.

Verwerende partij diende bij het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekers omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar ook in rechte.

Het middel is gegrond.”

2.1.3. Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden het eerste en tweede middel samen behandeld.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of

diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van een dergelijke aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het stellen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekers hekelen de overweging in de bestreden beslissing dat eerste verzoekster bewust de keuze heeft gemaakt om het illegaal verblijf van haar gezin verder te zetten, terwijl het net de bedoeling is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om vreemdelingen die illegaal op het grondgebied verblijven, maar die hier wel reeds geruime tijd verblijven, te machtigen tot verblijf. Verder wijzen zij erop dat eerste verzoekster enkel naar België is gekomen om zich teervoegen met haar zus die haar en haar kinderen ten laste neemt.

Wat dit laatste aspect betreft, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de aanvragen met het oog op gezinshereniging die verzoekster had ingediend werden afgewezen, zodat eerste verzoekster niet kan ontkennen dat zij sindsdien illegaal in België verbleef.

Waar verzoekers betogen dat het de bedoeling is van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om vreemdelingen die reeds geruime tijd illegaal op het grondgebied verblijven te machtigen tot verblijf, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel oordeelt over de vraag of zij hebben aangetoond dat het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar, zoals de regel het voorschrijft, de aanvraag in te dienen. Er wordt thans dus niet geoordeeld over de vraag of er redenen zijn om verzoekers een verblijfsmachtiging te verlenen. De verwerende partij kan uiteraard niet voorbijgaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis, waaronder het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden.

Waar verzoekers er verder op alluderen dat de keuze van eerste verzoekster om illegaal in België te verblijven een determinerend motief is dat eraan in de weg zou hebben gestaan dat het verblijf van het gezin in België en de gevolgen daarvan op het vlak van integratie niet zouden zijn beoordeeld in het licht van de vraag of dit het bewijs vormt van buitengewone omstandigheden, gaan zij voorbij aan zowat de volledige motivering van de bestreden beslissing; daarin wordt hun vermeende verblijfsduur onderzocht, het effect van een terugkeer op de familiale en sociale contacten in het licht van de schending van artikel 8 van het EVRM, de scholing van de kinderen en de werkbereidheid van eerste verzoekster. Aldus wordt wel degelijk nagegaan of het verblijf van verzoekers in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van de aanvraag vanuit hun land van herkomst. In de mate dat verzoekers zouden teruggrijpen naar de laatste paragraaf van de bestreden beslissing, en betogen dat nergens in de Vreemdelingenwet staat gedefinieerd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase of tot de gegrondheidsfase zouden behoren en niet afdoende is gemotiveerd waarom bewijzen van een doorgedreven integratie niet zouden kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze passage in wezen de conclusie is van wat eraan voorafgaat. Precies omdat de door verzoekster aangehaalde elementen niet worden aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden behoren ze tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad stelt in dat verband vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers moeten derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht.

Verzoekers gaan uitgebreid in op de situatie van het minderjarige en de twee meerderjarige kinderen van het gezin. In die context betogen zij vooreerst dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom het naar school gaan in België geen aanvaardbare buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

De verwerende partij heeft als volgt gemotiveerd over de scholing van F.:

“Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Het feit dat H. en F. sedert 2019 in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun moeder, Mevr. K. , bewust de keuze heeft gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst.”

en

“Wat betreft F. , wordt op basis van de voorgelegde stukken vastgesteld dat zij 2019 – 2020 een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers volgde en de twee volgende schooljaren de richting BSO Organisatie en Logistiek volgde. Het feit dat F. hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen beweren dat het in het hoger belang is van F. dat haar schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van F. en H. plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo

normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang van het minderjarig kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien F. moeder haar wettelijk vertegenwoordiger is, is het in het belang van F. dat zij de administratieve situatie van haar moeder volgt."

Dat uit deze motieven niet zou kunnen worden afgeleid waarom het schoollopen van de minderjarige F. niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid, kan dus niet worden gevolgd.

Verzoekers stellen tegenover deze motivering dat de verwerende partij niet mag nalaten om in concreto te onderzoeken of een voortzetting van het onderwijs van het minderjarige kind de facto mogelijk is in haar land van oorsprong indien het kind gedurende een groot deel van haar leven enkel het Belgisch onderwijs heeft gekend. Er werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het feit dat F. voor onbepaalde tijd niet meer naar school kan gaan als zij een verblijfsmachtiging moet indienen in het herkomstland, zodat haar studies hierdoor in het gedrang komen en zij bijgevolg een achterstand zal creëren. De tijdelijke verwijdering biedt nog geen garanties voor het verderzetten van de studies in de Vlaamse onderwijsinstelling: een aanvraag in het land van herkomst kan maanden of jaren in beslag nemen en bovendien is er geen garantie dat F. ooit zou kunnen terugkeren naar België. Op die manier gaan alle jaren van studies gewoon teloor en dit werd niet onderzocht, aldus verzoekers.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij heeft gemotiveerd dat gebruik kan worden gemaakt van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om de aanvraag in te dienen in hun land van herkomst. Waar verzoekers daar tegenover stellen dat wanneer de kinderen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen, de voortzetting van het onderwijs compleet in het gedrang komt, zelfs tijdens de schoolvakanties, wijst de Raad erop dat zij, in weerwil van wat zij betogen, geen bewijzen hebben voorgelegd dat F. in het herkomstland voor onbepaalde tijd niet naar school kan waardoor zij een achterstand zal oplopen. Zo heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van het kind noch gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoekers betwisten dit niet met concrete argumenten. Wél stellen zij dat het algemeen gekend is dat het Arabisch geschrift een volkomen ander geschrift is dan het Nederlands, dat F. een deel van het lager en middelbaar onderwijs in het Nederlands heeft gevolgd en dat het onredelijk is om te stellen van de verwerende partij dat het kind door het loutere feit dat zij de Marokkaanse nationaliteit heeft, die taal ook beheerst om in een onderwijssysteem te kunnen aansluiten in Marokko.

Hiermee gaan zij echter voorbij aan de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft immers gemotiveerd dat verzoekers' bewering dat de kinderen het Arabisch geschrift niet kennen, waardoor zij niet in staat zijn het Marokkaans onderwijssysteem te volgen bij een eventuele terugkeer zonder kennis van het schrift van dat land, erg onwaarschijnlijk lijkt daar zij, gezien hun leeftijd, reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst.

Verzoekers laten dit motief ongemoeid en tonen dus niet aan dat dit kennelijk onredelijk is, te meer nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet afdoende is bewezen dat verzoekers reeds sedert 2016 ononderbroken in België verblijven enerzijds, en op basis van de stukken die werden gevoegd bij de aanvraag slechts kan worden vastgesteld dat F., die thans 15 jaar oud is, in 2019-2020 een onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers volgde en de twee volgende schooljaren de richting BSO Organisatie en Logistiek, en er geen bewijzen zijn van haar aanwezigheid in het Belgische onderwijssysteem -en bij uitbreiding in België- voor 2019. Verzoekers kunnen dus niet zonder meer worden gevolgd waar zij voorhouden dat F. ongeveer negen jaar oud zou zijn geweest bij haar aankomst in België en gedurende een groot deel van haar leven enkel het Belgisch onderwijs heeft gekend en dat zij een deel van het lager onderwijs in België zou hebben doorlopen.

Overigens wordt verder in de bestreden beslissing ook nog gesteld dat verzoekers allen de Marokkaanse nationaliteit hebben en in Marokko zijn geboren, dat er dan ook mag worden van uitgegaan dat de kinderen tot op zekere hoogte kennis hebben van de Marokkaanse taal en cultuur, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf in België slechts voorlopig was. Verzoekers' betoog dat enkel wordt gewezen op hun nationaliteit, mist aldus feitelijke grondslag.

Verzoekers maken dus niet aannemelijk dat F. in haar land van herkomst omwille van een taalbarrière niet zal kunnen aansluiten op school. Zij kunnen evenmin gevolgd worden waar zij betogen dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met het feit dat F. onbepaalde tijd niet meer naar school kan gaan als zij een verblijfsmachtiging moet indienen in het herkomstland, waardoor haar studies in het gedrang zouden komen en zij bijgevolg een achterstand zal creëren.

In de mate dat verzoekers erop wijzen dat het indienen van de aanvraag in het land van herkomst geen garantie biedt voor het verderzetten van de studies in de Vlaamse onderwijsinstelling en dat op deze manier alle jaren van studies verloren zullen gaan, stelt de Raad vast dat zij dit argument niet in hun aanvraag hadden vermeld, zodat de verwerende partij er ook geen rekening mee kon houden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in het kader van de huidige vordering niet vooruit kan worden gelopen op eventuele toekomstige beslissingen over een verblijfsaanvraag die zou worden ingediend in het land van herkomst. Bovendien ligt slechts het bewijs voor dat F. één onthaaljaar en twee schooljaren in het Nederlands in België heeft gevolgd en is hiervoor al gebleken dat niet is aangetoond dat zij geen gelijkaardige studies in het land van herkomst kan volgen.

Met betrekking tot de twee meerderjarige kinderen heeft de verwerende partij erop gewezen dat zij niet langer school- en of leerplichtig zijn en dat, indien zoon H. een bacheloropleiding wil volgen in België, hij op basis van een studentenvisum eventueel kan terugkeren naar België. Verzoekers stellen daar tegenover dat hij daarmee geen garantie heeft dat het ook daadwerkelijk zal worden toegekend, maar hiermee tonen zij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat H. gebruik moet maken van de geëigende procedures, temeer nu ten tijde van de aanvraag er wel de intentie was, maar er geen bewijs voorlag dat H. reeds was gestart met de bacheloropleiding en dit bij het verzoekschrift overigens nog steeds niet het geval is. Dat dus een belangenafweging zou moeten gedaan zijn betreffende de impact van een tijdelijke terugkeer op de studies van H., zoals verzoekers stellen, is niet aangetoond. Verder kan de Raad niet vooruitlopen op het resultaat van een eventuele aanvraag van een studentenvisum en kan een negatieve beslissing desgewenst in rechte worden aangevochten.

Verzoekers tonen aldus niet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de scholing van de kinderen en ondeugdelijk heeft geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt. Met hun betoog maken zij evenmin een schending van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag aannemelijk.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad wijst erop dat, aangezien verzoekers geen duurzaam verblijfsrecht hebben gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38;

EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij betogen dat niet afdoende is gemotiveerd over hun privéleven en dat er geen belangenafweging is gebeurd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers betwisten niet dat zij, opdat zij zich kunnen beroepen op het gezinsleven met hun zus/tante in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij bijkomende elementen van reële afhankelijkheid moeten aantonen. Zij stellen dat dit wel degelijk het geval is en wijzen erop dat eerste verzoekster enkel en alleen naar België is gekomen om zich te voegen met haar zus, die haar en haar kinderen ten laste neemt nu zij niemand meer hebben in het land van herkomst. Door te verwijzen naar de bijlage 20 schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel nu zij geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht waarom de aanvraag tot gezinshereniging met een bijlage 20 werd afgesloten, zo stellen zij nog.

Luidens de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing is de verwijzing naar de bijlage 20 van 17 augustus 2021 een overtollig motief. Verzoekers betoogt dat geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd naar de motieven van de bijlage 20 is dan ook niet dienstig. Het staat er hoe dan ook niet aan in de weg dat zij, indien zij zich willen beroepen op artikel 8 van het EVRM, in concreto moeten aantonen dat zij wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie hebben met hun zus/tante. Met een loutere bewering maken zij niet aannemelijk dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft vastgesteld dat er geen bewijzen van bijkomende elementen van afhankelijkheid werden voorgelegd.

Verzoekers wijzen op hun langdurig verblijf in België en stellen dat hun contacten in het Rijk een zodanige intensiteit hebben dat de verbreking een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Zij stellen dat uit de tal van voorliggende stukken blijkt dat zij te nauw verbonden zijn met hun gastland België, zodat een uitwijzing een te grote impact zou hebben op hun privéleven, aangezien zij te sterk geïntegreerd zijn in onze samenleving en zij de Belgische normen en waarden delen.

De Raad wijst erop dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Aangezien verzoekers nooit werden gemachtigd tot verblijf konden zij er niet op vertrouwen dat zij hier hun banden konden intensiveren en moesten zij zich bewust zijn van het feit dat zij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag dienden terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). In die optiek moeten zij dus blijf geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. Zij moeten dus aantonen dat zij in België een privéleven hebben dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit

het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen. In het verzoekschrift herhalen zij enkel de elementen die ze aan de verwerende partij hadden voorgelegd, en geven zij weliswaar in algemene termen aan het niet eens te zijn met het standpunt van de verwerende partij, maar tonen zij niet aan dat het kennelijk onredelijk is.

Verzoekers betogen dat de verwerende partij onterecht de mening is toegedaan dat de aanvraag in het land van herkomst enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied impliceert. De verwerende partij is zich ervan bewust dat een visumaanvraag minimaal een jaar in beslag kan nemen vooraleer verzoekers een antwoord zullen ontvangen, zo stellen zij. Ze wijzen erop dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik een richtlijn geeft over de duur van de tijdelijkheid, dat de duur van de nodige afwezigheid uit België onzeker blijft voor hen en voor hun naasten in België en dat zij bij een terugkeer van nul moeten beginnen.

Indien verzoekers een aanvraag indienen in hun land van herkomst, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hen toelaat de banden die zij hebben in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen.

Waar de verwerende partij wijst op de bijstand van IOM en verzoekers niet aantonen dat zij zich niet op deze bijstand zouden kunnen beroepen, stellen deze laatsten dat zij geen familie, vrienden of kennissen hebben in hun land van herkomst en dat het onmogelijk is, gelet op hun financiële situatie, om gedurende de tijd die een aanvraag in beslag neemt in een betaalde verblijfplaats te wonen, zelfs al zouden zij een beroep kunnen doen op IOM.

De Raad stelt vast dat over het vermeende gebrek aan netwerk in het land van herkomst de verwerende partij als volgt heeft gemotiveerd:

“Betrokkenen beweren dat het onmogelijk is hun verzoek tot machtiging in te dienen in het land van herkomst of in een land waar hun verblijf is toegestaan, daar zij in België leven en absoluut geen bindingen meer hebben met hun land van herkomst, of een ander land waar hun verblijf is toegestaan. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Hun verblijf in België van slechts enkele jaren (sedert wanneer zij in België verblijven is, zoals hoger vermeld, niet duidelijk), kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst, waar zij allen geboren zijn. Hierdoor kan ook de bewering dat betrokkenen geen binding of relatie meer zouden hebben in hun land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers stellen dat de verwerende partij zich steunt op hypothesen en veronderstellingen. Zij menen dat de verwerende partij minstens aan hen had kunnen vragen of zij nog familie of vrienden in hun land van herkomst hadden waar zij bij terecht konden.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag en in het thans voorliggende verzoekschrift, enkel beweren dat zij geen familie en vrienden meer hebben in Marokko, zonder meer. Waar verzoekers de verwerende partij verwijten hen daarover niet te hebben bevraagd, valt niet in te zien welk belang zij daarbij hebben. Immers, bij gebrek aan enig concreet argument dat daar anders over zou doen denken, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekers, die allen geboren zijn in Marokko en slechts enkele jaren in België hebben verbleven, in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van hun aanvraag. Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft impliceert immers niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan.

Ten opzichte van de stelling dat hun verblijf in België van slechts enkele jaren geenszins vergeleken kan worden met hun relaties in het land van herkomst, stellen verzoekers dat dit te kort door de bocht is omdat de jaren dat zij in België hebben verbleven, tijdens de welke zij hun leven, sociale banden en netwerk hier hebben opgebouwd en de kinderen hier school hebben gelopen, zwaarder doorwegen in verhouding met het verblijf van verzoekers in het land van herkomst. Zij gaan er echter aan voorbij dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat niet afdoende werd bewezen dat alle verzoekers, zoals zij beweren, sedert

2016 op ononderbroken wijze in België zijn gevestigd. Verzoekers betwisten deze vaststellingen niet, zodat zij niet aantonen dat het standpunt van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn. Waar de nadruk wordt gelegd op de kinderen en hun banden in België, die zwaarder zouden doorwegen, gelet op hun leeftijd, ligt geen ander bewijs van hun aanwezigheid in België voor dan sedert het schooljaar 2019, zodat ook wat hen betreft in alle redelijkheid kan worden gesteld dat hun verblijf in België niet doorweegt ten opzichte van de banden die zij hebben in hun land van herkomst, waar zij geboren zijn en school moeten hebben gelopen.

In het bijzonder wat het hoger belang van het minderjarige kind F. betreft, moet worden herhaald dat er geen bewijs is van haar aanwezigheid in België vóór haar start in het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers in 2019 – 2020, toen zij 12 jaar oud was, en werd hiervoor ook reeds gesteld dat er in alle redelijkheid van kan worden uitgegaan dat zij dus in haar eigen taal school heeft gelopen in haar land van herkomst. Gelet op het feit dat zij de taal spreekt van haar land van herkomst, waarnaar zij samen met de andere gezinsleden kan terugkeren, dat niet is aangetoond dat daar geen familiaal of sociaal netwerk zou aanwezig zijn waarop zij samen met haar moeder en broer en zus kan terugvallen, en dat evenmin is aangetoond dat de banden die zij in België heeft opgebouwd van die aard zijn dat zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren, is, samen met het gegeven dat niet is aannemelijk gemaakt dat zij er niet naar school zou kunnen gaan, niet aangetoond dat het hoger belang van F. zou worden geschonden. Verzoekers kunnen zich niet beperken tot de loutere stelling dat het “uiteraard” in het belang van het kind is dat zij wettig kan verblijven in België en dat het niet de keuze is geweest van het kind om hier niet legaal te verblijven om daar anders over te doen denken. Zoals de verwerende partij het in de eerste bestreden beslissing heeft gesteld, wordt niet concreet verduidelijkt of aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van het minderjarige kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aantonen dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de duur van hun verblijf in België en niet alle elementen van hun situatie zou hebben betrokken bij de belangenafweging die zij heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM, en evenmin dat deze belangenafweging disproportioneel zou zijn. Het is verder evenmin kennelijk onredelijk om situaties die geen schending van artikel 8 van het EVRM opleveren niet als buitengewone omstandigheden te aanvaarden. De loutere verwijzing naar de verblijfsduur kan dus sowieso geen soelaas brengen.

Gelet op hetgeen hiervoor al werd gesteld over het hoger belang van het minderjarige kind, tonen verzoekers niet aan welk belang zij hebben bij de motivering inzake artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Waar zij nog betogen dat de referentiepersoon een Unieburger is, waardoor het niet valt uit te sluiten dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag directe werking kan hebben wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht, gaan zij eraan voorbij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf als familielid van een Unieburger, nl. hun zus/tante, is verworpen op 19 augustus 2021 en dat de thans bestreden beslissing enkel oordeelt over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dewelke een louter nationale procedure uitmaakt en dus geen omzetting van het Unierecht inhoudt. Hun betoog is dan ook niet dienstig.

Verzoekers richten zich ook tegen dit motief:

“Het feit dat Mevr. K. werkbereid is, over een werkbelofte beschikt en over kwalificaties en competenties beschikt die aangepast zijn aan de vraag van de arbeidsmarkt, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst, daar betrokkene nooit over de officiële toestemming heeft beschikt om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Verzoekers kunnen worden bijgetreden waar zij betogen dat de verwerende partij niet betwist dat eerste verzoekster een werkbelofte heeft bekomen en bijgevolg onmiddellijk aan de slag kan op de arbeidsmarkt wanneer zij gemachtigd is tot verblijf. De verwerende partij is evenwel van oordeel dat zij, als zij wil worden tewerkgesteld, daarvoor de nodige vergunningen moet aanvragen via de geijkte weg. Door te stellen dat zij het daarmee niet eens zijn en dat de verwerende partij helemaal geen rekening houdt met het feit dat zij nooit ten laste zal vallen van de Belgisch sociale bijstand en een meerwaarde zal betekenen voor onze samenleving, tonen zij niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk is. Verzoekster is immers thans niet tewerkgesteld -zij kan overigens niet regulier werken, gelet op haar statuut- en toont dus niet aan dat dit een terugkeer in de weg zou staan.

Tot slot betogen verzoekers dat de verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel schendt omdat zij niet afdoende een afweging heeft gemaakt van alle aangehaalde elementen in deze zaak.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn besproken. Verzoekers tonen niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samen gelezen, niet deugdelijk zouden zijn.

Samengevat tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig, disproportioneel of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die verzoekers zouden toelaten om hun aanvraag in België in te dienen. Zij tonen evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.1.4. Het eerste en tweede middel, die geen ruimere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor is besproken, kunnen niet worden aangenomen.

2.2.1. Het derde middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en luidt als volgt:

- “- Schending van de motiveringsplicht, in combinatie met het redelijkheidsbeginsel;*
- Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet*
- Schending van het hoorrecht.*

II.2.2 Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten :

17.-

Naast de weigeringsbeslissing, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op datum van 28 november 2022 in hoofde van L.K. en haar minderjarige kind F.E.H. .

Vooreerst wensen verzoekster te verwijzen naar het eerste middel, dewelke integraal van toepassing is en derhalve volledig wordt hernomen.

De reden waarom het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd, is omdat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeksters naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Dat in het bestreden bevel totaal ten onrechte geen rekening werd gehouden met de hierna vermelde elementen:

- Dat verzoekster, L.K. alle verantwoordelijkheid op zich neemt om het kind op te voeden, het kind naar school te sturen en haar verder door het leven heen te helpen. Dat het minderjarig kind van eerste verzoeker nog een schoolgaand kind is;*
- Dat het minderjarig kind minstens 5 jaar in het Rijk verblijft. Op het moment dat zij België binnenkwam, was zij nog vrij jong;*
- Dat het sociaal en het familiaal leven van verzoekers en het vertrouwd milieu door de bestreden beslissing wordt geschaad.*

Dat verwerende partij in de bestreden bevel verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dewelke als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verwerende hieromtrent opnieuw onterecht stelt:

- Dat verzoekster K. een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België wonende zus;*
- Dat verzoekster K. kan communiceren met haar in België wonende zus via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze zus in Marokko;*
- Dat minderjarige verzoekster scholing in het land van herkomst kan verkrijgen;*

- Dat minderjarige verzoekster niet aantoont dat een eventuele terugkeer een verstorend effect zou hebben en dat dit tegen haar belangen zal ingaan;
- Dat minderjarige verzoekster samen het Rijk dient te verlaten met haar moeder nu zij niet gemachtigd is in het Rijk.

Het is manifest duidelijk dat de verwijdering van het kind naar een ander land absoluut niet in het belang is van het kind. Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het belang van het kind, doordat zij geen onderzoek heeft verricht naar de specifieke omstandigheden. Zo heeft zij geen rekening gehouden met het feit dat het minderjarige kind schoolgaand is en zij het Arabische geschrift niet kent.

Verwerende partij schendt hierdoor artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij moet een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Dat volgt uit het arrest *Jeunesse tegen Nederland* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak. Het 'belang van het kind' is doorslaggevend (arrest *Butt tegen Noorwegen*).

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat minderjarige verzoekster al jaren onafgebroken in het Rijk verblijft en schoolgaand is. Het is manifest duidelijk dat de verwijdering van het kind naar een ander land absoluut niet in het belang is van verzoekster.

Meer nog, verwerende partij gaat kort door de bocht door te stellen dat verzoekster K. kan communiceren met haar in België wonende zus via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze zus in Marokko.

Dat met moderne communicatietechnologieën dit probleem kan verholpen worden is uiteraard niet serieus te nemen en dat fysiek contact noodzakelijk uit. Meer nog, verwerende partij stelt dat haar zus vrijelijk in- en uit kan reizen.

Verwerende partij vergeet blijkbaar dat de zus van verzoekster nauwelijks nog naar het land van herkomst gaat en dat haar belangen in het Rijk zijn gevestigd. Het is onredelijk om te stellen dat moderne communicatiemiddelen kan ingeschakeld worden om de relatie tussen verzoeker en haar zus te onderhouden.

Het recht op gezinsleven en het hoger belang van verzoeksters zijn door de bestreden beslissing manifest geschonden.

Het middel is ontvankelijk en gegrond en derhalve dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

18.-

Dat verder nergens uit de beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat verwerende partij overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht of er voldoende garanties bestaan dat het minderjarige kind in het land van herkomst zal worden opgevangen en ten laste zal genomen worden.

Doordat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan overeenkomstig artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet, moet geoordeeld worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de materiële en formele motiveringsplicht met zich meebrengt.

Daarnaast werden verzoeksters zelfs niet gehoord. Als verzoeksters zouden gehoord zijn, dan had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoekster K. zich de afgelopen jaren volledig toegewijd heeft aan onze maatschappij.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekers. De motieven mogen niet kennelijk onredelijk zijn, mogen niet neerkomen op willekeur, en mogen ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig.

Door geen rekening te houden met deze feiten en de verzoekende partij niet te horen schendt verwerende partij de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

2.2.2. Voorafgaandelijk moet erop worden gewezen dat tweede en derde verzoekers geen rechtsadessaat zijn van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten en zij dus niet de hoedanigheid hebben om dit aan te vechten.

Eerste en vierde verzoeker voeren de schending aan van het hoorrecht. Zij zouden niet zijn gehoord en als dit wel was gebeurd, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden, zo stellen zij.

De Raad wijst erop dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat het bestreden bevel is genomen nadat verzoekers' aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkenen toelaat om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of eerste verzoekster en haar kind al dan niet naar het herkomstland kunnen terugkeren.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster naar behoren haar standpunt kenbaar heeft kunnen maken met betrekking tot elementen die een mogelijke terugkeer zouden kunnen verhinderen voor haarzelf en haar minderjarige kind, en dat zij hun belangen nuttig heeft kunnen verdedigen middels het indienen van de voormelde aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. Daarmee is het doel van het recht om te worden gehoord bereikt. Verzoekers brengen ten andere geen elementen bij die niet reeds werden beoordeeld in het kader van de eerste bestreden beslissing.

Verder betogen verzoekers dat de verwerende partij het bestreden bevel gebrekkig heeft gemotiveerd. De Raad stelt vast dat, zoals dat wordt voorgeschreven door artikel 8 van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de door verzoekers niet betwiste vaststelling dat zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Verder wordt ook gemotiveerd inzake de elementen waarmee de verwerende partij krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

In de mate dat verzoekers erop alluderen dat de motieven van de beslissing inzake hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet volledig zouden moeten worden hernomen in het bevel om het grondgebied te verlaten en verwijzen naar het eerste middel dat integraal van toepassing is, tonen zij hun belang daarbij niet aan. Die beslissing werd immers aan verzoekers betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en zij weten dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat zij kunnen terugkeren naar hun land van herkomst zodat zij zich ertegen kunnen verdedigen, meer nog, zij hebben tegen beide beslissingen het onderhavige beroep ingediend.

Verzoekers betogen verder dat het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven manifest worden geschonden door de bestreden beslissing, waardoor tevens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar verzoekers opnieuw een betoog ontwikkelen omtrent het hoger belang van het kind en daarbij nogmaals wijzen op haar scholing en ononderbroken verblijf in België, kan de Raad volstaan door te verwijzen naar zijn beoordeling dienaangaande bij de vorige middelen en de vaststelling dat verzoekers niet aantonen dat het hoger belang van het kind F. zou worden geschonden, temeer nu de verwerende partij bij de motivering van het bestreden bevel de motieven uit de eerste bestreden beslissing in essentie herneemt en daaraan zelfs nog motieven toevoegt, die verzoekers ongemoeid laten. De verwerende partij motiveert immers:

“Het feit dat betrokkens minderjarige dochter sedert 2019 in België naar school gaat staat een terugkeer naar Marokko van betrokkene en haar dochter niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Betrokkens dochter heeft de mogelijkheid haar studies af te maken in het land van herkomst (RW, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Er wordt niet aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst een verstorend effect zou hebben op het kind en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf in België van betrokkene dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet is stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet van haar moeder te worden gescheiden. Dit impliceert dat wanneer betrokkene in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dient te verlaten, zij zich hierbij dient te laten vergezellen door haar minderjarig kind teneinde de belangen van dit kind en de gezinseenheid niet te schaden.”

Waar eerste verzoekster zich beroept op haar gezinsleven met haar zus, herhaalt de Raad dat verzoekers geen bijkomende elementen van afhankelijkheid hebben aangetoond, waardoor zij zich niet dienstig kunnen beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Immers heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Zoals de verwerende partij terecht stelt in het bestreden bevel, worden banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Dit geldt dus voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen. De verwerende partij heeft daarnaast gemotiveerd dat eerste verzoekster een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar in België wonende zus, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster zou verhinderen met haar in België wonende zus te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze zus in Marokko. Waar verzoekers stellen dat de verwerende partij met dit laatste motief te kort door de bocht gaat, aangezien fysiek contact noodzakelijk is en de zus/tante van verzoekster en haar minderjarige kind nauwelijks nog naar het land van herkomst gaat en dat haar belangen in het Rijk zijn gevestigd, tonen zij nog niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft geoordeeld. Derhalve kunnen zij ook niet gevolgd worden dat zij enkel contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Bovendien gaan zij eraan voorbij dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het hoorrecht is niet aangetoond.

Waar verzoekers nog de schending aanvoeren van artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling enkel van toepassing is op niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Aangezien F. vergezeld is van haar moeder, is voormelde bepaling aldus in casu niet van toepassing. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS